

jine misli so pa plule za vetričem, se dvigale, porojene iz dna duše. In skrivnostno tiho v najinem mladem srcu je dihal čar cvetoče narave v bridki samoti — tujine.

Pohiteli sva čez cesto v gozdiček. Našli sva tamkaj šmarnice in jih trgali. S snežnobelih cvetov je prihajal vonj kot ljub spomin: cvetočih livad, šumečih gozdičev in šmarnic v domovini...

Sanje, spomini... V domovini vabijo in slikajo čarno tujino, in v tujini spletajo zlate niti in vezi k domu...

Fr. Zupančič.

Živali.

13. Krt.

V podzemeljskem kraljestvu
kraljuje črni krt;
črvičke in žuželke
pošilja ondi v smrt.

Kako je to prijetno,
ko gre na izprehod
in tolsti se črviček
zvali pred njim na pot.

Ves stok in vse zvijanje
mu ne pomaga nič;
čemu pa gre v nevarnost,
telebasti črvič!

Nesnaga ta je kriva,
da njega kmet dolži,
če v cvetu se rastlina
naenkrat posuši.

A kmet pa njega čaka
z motiko koncem njiv —
res čudno, da ostal je
do danes zdrav in živ.

Maksimov.

14. Prepelica.

Prepelica petpedika,
za črviči v žitu stika,
a umikati se mora
od razora do razora.

»Kaj golče te sitne ptice?«
Kregajo se vprek ženjice,
a so vendar krepke volje,
ker požeto bo vse polje.

Kam se bodeš jutri skrila
v praznem polju, ptica mila?
Ah, nikar tak ne hitite,
prepeličk mi ne podite!

Radost ptíci, kmetič, pusti!
Oj, kako na njivi pusti
pevala bo vrla ptica,
ptica jutra, prepelica?

Mokriški.

